

Με τις κατασχεσεις , τους πλειστηριασμούς , την πιστωτική καραντίνα και τις φοροεπιδρομή στην πρώτη κατοικία είναι σχεδομένο ότι χιλιάδες άνθρωποι θα αντιμετωπίσουν στα αμέσως επόμενα χρόνια πρόβλημα στέγης. Ήδη, σύμφωνα με στατιστικές εκτιμήσεις το ποσοστό ιδιοκατοίκησης στα χρόνια της ύφεσης έχει μειωθεί κατα 1-2 ποσοστιαίες μονάδες και όλα δείχνουν μόλις ξεκινήσουν οι μαζικοί πλειστηριασμοί για οφειλές είτε προς τις τράπεζες είτε προς το Δημόσιο και τα Ταμεία η πτώση θα επιταχυνθεί. Κοινωνικοί επιστήμονες που ασχολούνται με θέματα στέγασης δεν αποκλείουν το ενδεχόμενο κάποιοι έλληνες που αντιμετωπίζουν πρόβλημα στέγης να βαδίσουν στα μονοπάτια που χάραξαν οι εκατομμύρια αμερικάνοι, θύματα της κρίσης των στεγαστικών δανείων. Έχοντας λοιπόν να αντιμετωπίσουν τον πιστωτικό αποκλεισμό και την μείωση του εισοδήματος τους στράφηκαν στα ...ρουμουλκούμενα σπίτια. Η απόκτηση ενός προκατασκευασμένου ρυμουλκούμενου σπιτιού στις ΗΠΑ, είναι μία απλή και ανέξοδη διαδικασία. Σε αντίθεση με ένα συμβατικό σπίτι, το οποίο χτίζεται σε συγκεκριμένο μέρος όπου εργάζονται ηλεκτρολόγοι, ξυλουργοί, υδραυλικοί κ.λπ., κατασκευάζεται εξ ολοκλήρου σε εργοστάσιο, από ανειδίκευτους εργαζομένους. Βγαίνει από την αλυσίδα συναρμολόγησης έτοιμο για χρήση, σε ανταγωνιστική τιμή. Και, καθώς απαξιώνεται με το πέρασμα του χρόνου (κάπως σαν αυτοκίνητο), τα μοντέλα που κατασκευάστηκαν κατά τη δεκαετία του 1960 ή του 1970 μπορούν να πωληθούν για λιγότερα από 10.000 δολάρια. Για ένα νέο μοντέλο, η χαμηλότερη τιμή είναι 25.000 δολάρια για 70 τετραγωνικά μέτρα, συμπεριλαμβανομένης της παράδοσης. Σήμερα, τα προκατασκευασμένα ρυμουλκούμενα σπίτια στεγάζουν είκοσι εκατομμύρια Αμερικανούς (εκ των οποίων το 23% είναι συνταξιούχοι), έναντι εννέα εκατομμυρίων το 1975. Στις Ηνωμένες Πολιτείες καταμετρώνται επτά φορές περισσότερες μετακινούμενες κατοικίες (8,6 εκατομμύρια μονάδες) από δημόσιες κατοικίες με χαμηλό ενοίκιο (1,2 εκατομμύρια) . Τα προτιμούν μειονεκτούντα νοικοκυριά, των οποίων το μέσο εισόδημα το 2011 ήταν μικρότερο από το μισό του εθνικού μέσου εισοδήματος (26.000 δολάρια έναντι 52.000). Με αυτόν τον τρόπο, λειτουργούν ως κοινωνική κατοικία χωρίς κόστος για τις δημόσιες υπηρεσίες, αφού δεν χρειάζεται να κατασκευάσουν κάτι, αλλά με μεγάλα κέρδη για τις επιχειρήσεις που τα πωλούν. Το πρόβλημα όμως δεν είναι να αγοράσεις μια τροχοβίλα, αλλά να βρεις μια θέση γι' αυτήν. Η συντριπτική πλειοψηφία των αμερικανικών πόλεων έχει αυστηρούς κανόνες όσον αφορά τις ζώνες κατοικίας, οι οποίοι περιορίζουν τις δυνατότητες εγκατάστασης σε ιδιωτικές εκτάσεις, σε συγκεκριμένες περιοχές που είναι ήδη κορεσμένες. Καθώς τις μετακινούμενες κατοικίες συνοδεύει η φήμη ότι υποτιμούν την αξία των γύρω οικοπέδων, οι τοπικές αρχές αποφεύγουν προσεκτικά την ανάπτυξη χώρων εγκατάστασης. Με μόνη τους

εναλλακτική να αποτραβηχτούν σε αγροτικές περιοχές, πολλοί ιδιοκτήτες αναγκάζονται να απευθυνθούν στα ιδιωτικά πάρκα, όπου στεγάζονται δώδεκα εκατομμύρια Αμερικανοί. Οι μετακινούμενες κατοικίες, οι κάτοικοι των οποίων έχουν το υποτιμητικό παρατσούκλι trailer trash («σκουπίδια των τροχόσπιτων»), πάντα συνοδεύονταν από αρνητική εικόνα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Παρά το γεγονός ότι σε αυτά καταφεύγει το 8,7% των Αφροαμερικανών, συσχετίζονται με το υπο-προλεταριάτο των λευκών, τα «λευκά σκουπίδια», με τρόπο παρόμοιο με εκείνον που οι περιοχές με κατοικίες ελεγχόμενου ενοικίου συσχετίζονται, στο αμερικανικό φαντασιακό, με τους μαύρους. Η ιστορία αρχίζει στον Μεσοπόλεμο, όταν πλασιέ, εργάτες γης και οικοδόμοι, που οργώνουν τη χώρα με τροχόσπιτα, κατηγορούνται ότι εναντιώνονται στα χρηστά ήθη και δεν πληρώνουν φόρους στις πόλεις όπου εγκαθίστανται. Την επόμενη δεκαετία, το 1937, το περιοδικό «Fortune» επιτίθεται και πάλι σε αυτές τις «κατάμεστες αποικίες των ελεεινών περιοδευόντων ξενοδοχείων» . Ο πληθυσμός αυτών των κατοικιών αλλάζει από τη δεκαετία του 1950, με τη διάθεση στην αγορά της μετακινούμενης κατοικίας πλάτους 10 ποδιών (3 μέτρων), αντί των 8 προηγουμένως (2,40 μέτρων): δεν είναι πλέον απαραίτητο να περάσεις από το πρώτο δωμάτιο για να έχεις πρόσβαση στο δεύτερο. Σε ένα πλαίσιο στεγαστικής κρίσης, τούτη η αύξηση της ιδιωτικότητας οδηγεί πολλούς Αμερικανούς με χαμηλά εισοδήματα, ιδίως ηλικιωμένους και νεαρά ζευγάρια εργατών και υπαλλήλων, να μετατρέψουν τα τροχόσπιτα σε σταθερή και μόνιμη κατοικία τους. Εκείνα που κατασκευάζονται σήμερα έχουν πλάτος μέχρι 5 μέτρα· υπάρχουν πολυτελή μοντέλα στους οίκους ευγηρίας της Φλόριντα και της Καλιφόρνια που συνυπάρχουν με μαρίνες και γήπεδα του γκολφ. Άλλωστε, επίσημα δεν ονομάζονται πλέον mobile homes, αλλά manufactured homes («κατοικίες βιομηχανικής παραγωγής»).